

ordinaire Foranstaltninger, et Ansvar, som Amtmanden kommer til at dele, naar der er givet ham Myndighed til at ophæve en saadan Befaling af Politimesteren; men jeg troer dernæst ogsaa, at det let vil stille Politimesteren, selv om han har Amtmanden som sit Stjold, i et meget vanskeligt Forhold i Communen, navnlig med Hensyn til alle midlertidige Foranstaltninger, som koste mange Penge, og med Hensyn til hvis Hensigtsmæssighed han maa ssee er i fuldkommen Modstrid med den Mening, der rører sig i Communen. Det er maa ssee vanskeligt uden at tage et Exempel, at gjøre min Tanke i den Henseende klar, og jeg skal derfor blot nævne et Exempel af det praktiske Liv, som er forekommet adskillige Steder. Det er navnlig under smitsomme Sygdomme, ved Foranstaltninger til at forebygge Cholera, at Saadant kan blive Tilfældet. Jeg antager nemlig, at til midlertidige Foranstaltninger maa ogsaa saadanne Foranstaltninger heivregnes som f. Ex. det, at tage Bestemmelse om, hvorvidt en Eiendom skal ryddeliggjøres for dens Beboere eller ikke. Der forekommer nu det Tilfælde, at Politimesteren faaer en Melding fra Districtslægen om, at der er udbrudt et choleralignende Tilfælde i et Huus, og at i Nærheden af dette Huus er der et andet Huus, som er stærkt befolket, og som erklæres for at være en Focus, hvorfra Smitten kan befrygtes at ville udbrede sig. Fra alle de Frygtomme raabes der da: ryd Huset, det koste, hvad det vil; og fra de Sparvorne raabes der: lad være, det koster for meget. Politimesteren tager den Beslutning at rydde Huset og det koster mange Penge, og da det er ryddet, erklærer Districtslægen, at Sygdommen er overstaaet, og at det ikke har været klart, om det har været rigtig Cholera. Nu kommer Regningen paa disse Foranstaltninger, og jeg vil da henstille, om det vil nytte Politimesteren noget, at Amtmanden ikke har ophævet den Foranstaltning, at Huset skulde ryddes, eller om Politimesteren ikke vilde være langt bedre tjent med, som det nu i en-

felte Kjøbstæder er vedtaget med Hensyn til saadanne Forhold, før Foranstaltninger træffes, at raadføre sig med dem, som dertil af Communen ere delegerede. Jeg troer, at det for Politimesteren vil være det Forsigtigste og det Rigtigste, og jeg tvivler meget om, at det paa nogen Maade vil hjælpe ham med Hensyn til at kunne træffe saadanne Foranstaltninger, at han staaer ene ligeoverfor denne Beslutning, blot med sin Amtmand som sit Stjold. Jeg overseer naturligviis ikke, at man ogsaa skal være noget forsigtig med at blande den communale Myndighed altfor stærkt ind i den politilge Myndighed; men vore Forhold i Kjøbstæderne ere virkelig af den Beskaffenhed, at man ikke, saaledes som man kan det i en Hovedstad, ret vel kan holde den politilge Myndighed ganske fri for Indflydelse fra den communale. Medens jeg gjør denne Bemærkning, kommer jeg endvidere til at tænke paa den næstsidste Paragraph i Lovudkastet, som jeg ikke kan nægte heller ikke behager mig meget, efter hvilken Justitsministeren kan bestemme, hvorvidt noget til Politioget med udgivet Beløb, som af Communalbestyrelsen nægtes udredet, skal afholdes af Communens Kasse. Det forekommer mig — medens det naturligviis ligeledes nærmest er Indenrigsministerens Sag at paasee dette —, at det dog ialfald vilde være rigtigere, at Indenrigsministeren tog Beslutning om, hvorvidt Communerne ere pligtige til at udrede saadanne Udgifter eller ikke. At Justitsministeren saaledes skal kunne udskrive en Udgift af Communens Kasse, forekommer mig ikke at være i god Samklang med den øvrige Lovgivning og navnlig med Kjøbstadcommunalloven og de Bedtægter, som dertil slutte sig. — Med Hensyn til det andet Afsnit skal jeg ikke for Diebliffet gjøre nogen yderligere Bemærkning. Derimod skal jeg, idet jeg, som allerede ytret, meget gjerne har hørt, hvad den ærede første Taler herom har bemærket, særdeles anbefale ogsaa de Bestemmelser, som findes i tredje Afsnit. Jeg skal med Hensyn til § 13 tillade mig at henstille til den høitærede